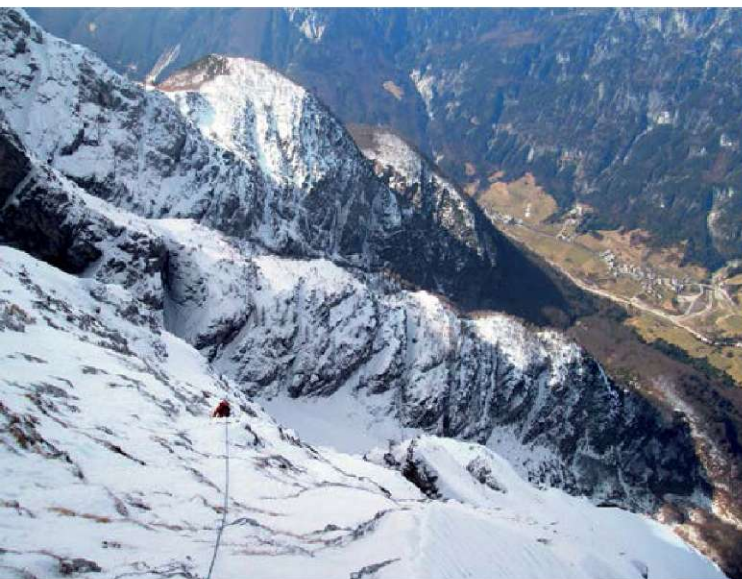

Lovska smer v Loški steni Foto: Primož Buh

težav. Na vrhu sta ulovila ravno dovolj sonca, da nošnja sončne kreme čez steno ni bila zama. 14. marca sta z isto smerjo opravila tudi Miha Močnik in Boštjan Tomplak (oba AO Železničar), ki sta tako na najboljši možen način poravnala stare račune in pozdravila travme iz začetka letošnje zime.

Gorenjski nagelj so 14. marca ponovili Ivan Rejc, Marko Gruden (oba Soški AO) in Sebastijan Domenih (AO Bovec).

15. marca sta pravo avanturo doživela Grega Lačen in Andrej Gradišnik v severni steni Ojstrice. Namenila sta se v smer **Herle - Vrtnik** oziroma **Herletovo** (450 m, VI+/IV). Razmere so se spreminjale od slabih do zanič in odurnih ter spet nazaj, ne nujno v tem vrstnem redu. A fanta ne bi bila Korošca, če ne bi rinila naprej, in po 18 urah, ko je sonce že davno leglo k počitku, večina ljudi pa ravno tako, sta priplezala na rob stene. Vsekakor prava alpinistična tura, ki pa je ponovno sprožila vprašanje o etičnosti zimskega plezanja v klasičnih smereh v kopnih razmerah – zaradi poškodovanja skale. Slovenski alpinizem se še ni zedinil glede te tematike, ki z razvojem plezanja in sposobnosti alpinistov postaja vedno bolj pereča.

18. marca sta Primož Buh (AO Črnuče) in Janez Kekec (AO Rašica) pohajkovala po Loški steni, in sicer čez

Lovsko smer (1000 m, II–III) v Oltarjih. Spoznala sta razsežnosti stene, vmes pa vse vrste razmer in travnatih bilk.

19. marca sta Boštjan Tomplak in Jaka Klobučar (oba AO Železničar) ponovila

Severni raz (300 m, M4+) Male Mojstrovke. Tudi onadva nista bila deležna

dobrih razmer, a vseeno nista obupala in sta po 8 urah plezanja stala na robu stene.

Veliko obiska je bila deležna tudi **Grapa med Travnikom in Šitami** (550 m, IV+, A4), ki je bila prav gotovo hit letošnje sezone.

Slovenski alpinisti v tujih bregovih

V Patagoniji so odlično plezali Luka Krajnc in Luka Lindič (oba AO Celje Matica) ter Tadej Krišelj (AO Kamnik). Krajnc in Krišelj sta načrtovala zelo drzno prvenstveno smer v vzhodni steni Cerro Torreja, a jima je značilno patagonsko vreme prekrizalo načrte. Kljub temu nista vrgla mitraljeza v koruzo, ampak sta prilagodila načrte, pogledala okrog sebe in preplezala novo smer v zahodni steni Mojon Rojo. Narava skale, ki je bolj podobna domačim hribom kot patagonskemu granitu, ju ni odvrnila od namena preplezati Onove smeri. Zaradi majavih skalnih blokov, ki so čudežno kljubovali gravitaciji, sta 700 metrov visoki smeri nadela ime **Blockbuster** (700 m, do 6c). Na vrh sta stopila z zadnjimi žarki dneva, na sestopu iskala pravi žleb in za posledek ostala brez polovice vrvi, ki jo je presekala kamen. Kmalu zatem se jima je pridružil še Lindič, ki je tik pred začetkom odprave ostal brez soplezalca – njegova roka si je namreč zaželela mavčne obloge in tako sta Krajnc in Krišelj povabila Lindiča v svoje vrste. Govori se, da mu ni bilo ravno treba zvijati roke na hrbtu.

Fantje so takoj ponovno poskusili v vzhodni steni Cerro Torreja, a jim je

stena še enkrat obrnila hrbet in sestopili so v dolino. Potrpežljivost je vrhna uspešnih plezalcev, kar so dokazali tudi naši trije alpinisti. Ob oknu lepega vremena so ponovno zavili v hribe, z odločitvijo o cilju počakali do zadnjega trenutka in se odločili za **grebensko prečenje vrhov Adela in nadaljevanje po smeri Ragni na vrh Cerro Torreja**. Celotno turo so opravili od 19. do 21. februarja letos.

V začetku leta sta proti ognjeni zemlji poletela tudi Matic Jošt (AO Celje Matica) in Nastja Davidova (AO Ljubljana-Matica). Njun cilj je bil prosto preplezati smer Greenpeace v zahodni steni Piergiorgia, ki po zbranih informacijah še ni doživela proste ponovitve v celoti. Tudi njima vreme ni prizaneslo, stena je bila precej zasnežena in mokra, zato sta se po nekaj poskusih preusmerila proti vzhodnim stenam skupine Fitz Roy. Tam sta imela več sreče ter 28. in 29. januarja preplezala smer **Italiana** (700 m, 7a, 60°) v vzhodni steni Águja Saint-Exupéryja. Smer so leta 1968 prvi preplezali naši zahodni sosede. Kmalu zatem je Matic zapustil Patagonijo, Nastja pa se je 13. februarja navezala na vrh s Caroline North in skupaj sta ponovili smer **Chiaro di Luna** (750 m, 6b) v zahodni steni gore Águja Saint-Exupéry.

Po vrnitvi v domovino pa Nastja in Matic nista počivala, temveč sta izkoristila obdobje lepega vremena in zavila

v Dolomite. 11. marca sta dostopala pod steno Torre Trieste z željo preplezati JV raz po smeri **Cassin - Ratti** (600 m, VI/VII–VIII–), ki je bila preplezana davnega leta 1935. Noč sta prebila pod steno, se naslednji dan podala vanjo in priplezala do druge police, kjer sta bivakirala in naslednji dan izplezala ter sestopila v dolino.

Novice je pripravil
Peter Bajec - Poli.

NOVICE IZ TUJINE

Šest velikih severnih sten, solo, v eni zimi

Po nekajmesečnem premoru se vračamo z novicami iz tujine. Tokrat so posvečene manj odmevnim vzponom, ki pa so še vedno velika alpinistična dejanja. Ostajamo v alpskem prostoru, kjer je 26-letni britanski plezalec Tom Ballard pred dnevi zaključil s svojim velikim projektom. V eni sami zimi je opravil z zloglasnimi šestimi severnimi stenami: zadnjimi tremi problemi Alp in še tremi strmimi stenami nekoliko nižjih vrhov – Velike Cine, Piz Badila in Malega Druja. Njegov podvig se v več točkah dotika alpinistične zgodovine in zato smo jo narahlo odkrili tudi mi.

Odpoklic jeklenih kartuš ABS ter Twin Bag nahrbtnikov ABS

Proizvajalec lavinskih nahrbtnikov ABS se je s takojšnjim odpoklicem odzval na napako, ki jo je povzročil eden od dobaviteljev. Vse evropske jeklene kartuše (črne), ki so trenutno v uporabi in so bile polnjene pred 3. decembrom 2014, je treba zamenjati. Obstaja možnost, da so pri dobavitelju med polnjenjem kartuš vanje zašli ostanki proizvodnega materiala, ki lahko povzročijo napake v sistemu ter s tem nedelovanje nahrbtnika. Vse nahrbtnike ABS Twin Bag (z dvojnimi vrečami), ki so bili aktivirani z jekleno kartušo, je treba vrniti v pregled proizvajalcu ali dobavitelju. Do zdaj so se težave pojavile trikrat med poskusnimi aktiviranjimi. Datum polnjenja je odtisnjen na okrogli nalepki, nalepljeni na kartuši. ABS postavlja varnost in kakovost svojih produktov na prvo mesto. Nahrtnikov, opremljenih z ABS Twin Bag, ki niso uporabljali jeklene kartuše ali še nikoli niso bili uporabljeni, ni treba vrniti, je pa treba zamenjati polne jeklene kartuše. Pri karbonskih kartušah ABS ter Mono nahrtnikih ABS omenjenih napak niso odkrili, zato odpoklic zanje ne velja. Nahrtnike lahko prinesete na testiranje v trgovino Annapurna vsak delovnik med 9. in 19. uro. Opravili bomo pregled sistema in zamenjali kartuše. ABS trenutno ponuja zelo ugodno zamenjavo polne jeklene kartuše, ki je bila narejena pred 3. 12. 2014, za kartušo iz ogljikovih vlaken za ceno 75 evrov. Kartuša iz ogljikovih vlaken je pol lažja od jeklene. Za vse dodatne informacije smo dosegljivi na info@annapurna.si ali telefonski številki 01 426 34 28.

Tom je opravil tudi zimsko ponovitev Cassinove smeri v severovzhodni steni Piz Badila. Foto: Nejc Pozvek

sta bila nekakšna pionirja alpskega sloga. Smer sta kot 22-letna fanta zmogla konec avgusta 1976, in to skoraj v enem dnevu. Lahka in hitra. Malo opreme sta imela tudi po zaslugi tega, da sta je veliko izgubila nekaj dni prej med plezanjem Severnega ozebnika v Druju, ko je Coltonu na koncu enega izmed raztežajev popustila zanka za opremo na pasu. Medtem ko Colton še živi in uživa v plezanju, pa je MacIntyre svojo herojsko alpinistično življenje žal zaključil zelo zgodaj — jeseni leta 1982 ga je ubil padajoči kamen v južni steni Anapurne. Do takrat je imel ta veliki angleški talent v žepu že prvenstveni smeri na himalajska lepota Daulagiri in Changa-bang, obe v navezi s slovitim Poljakom Kurtyko. MacIntyrejevo zgodbo in novorojeni slog hitrega in lahkega alpinizma, ki je rasel z njim, je v knjigi *One day as a tiger* popisal njegov soplezalec John Porter.

Mali Dru

Le šest dni po uspešnem vzponu v Grandes Jorasses je Tom že stal na vrhu Malega Druja. Vse pa ni teklo gladko. Pri prvem poskusu ga je izpod stene pregнал močan veter, a se je v dolini zadržal le en dan. Steno je po smeri Allain–Leninger zmogel v pihih osmih urah. V zadnjih raztežajih in na sestopu ga je spremljalo precej slabo vreme, ki pa se je do noči, ko se je izmučen vrnil v šotor, že izboljšalo. Prva plezalca, Pierre Allain in Raymond Leninger, sta 800-metrsko smer zmogla v dveh dneh ob koncu julija 1935, istega leta pa dodala še nekaj prvenstvenih vzponov, med drugim tudi v južni steni La Meije. Sploh Allain je še dandanes bolj znan kot izumitelj modernije plezalne opreme (npr. aluminijasta vponka) in eden prvih, ki so se resneje preizkušali na balvanih v Fontainebleauju.

Eiger

In le malo zime je ostalo za dokončanje projekta, pred Tomom pa je bila še najvišja in najzloglasnejša stena. Pred uspešnim vzponom četverice v postavi Heckmair, Kasperek, Vörg in Harrer leta 1938 je zahtevala desetine žrtv mladih in zagnanih alpinistov. Kljub teži zgodovine in iztekajočega se časa je

19. marca, kljub utrujenosti in slabšemu počutju, uspešno izplezal na vrh Eigerja in še isti dan sestopil. Za Klasično smer je potreboval zgolj neverjetnih pet ur in pol. Plezal jo je prvič.

Zvezde in nevihte

Veliki projekt je mladi Britanec poimenoval Zvezde in nevihte (Starlight and Storm), zanj pa dobil navdih v istoimenskem knjižnem prvencu matadorja francoskega povojnega alpinizma, Gastona Rébuffata. Slednji je bil sploh prvi človek, ki je zmogel vseh šest velikih opisanih severnih sten. Svoj podvig je javnosti predstavil prav v omenjeni knjigi. Prva na svetu, ki je vseh šest sten zmogla v eni sezoni, pa je bila angleška alpinistka Alison Hargreaves. Ženska, ki je prehitela vse moške, je stene *obdelala* med poletjem 1993. Njeno ime ni neznanka v plezalnem svetu. Le dve leti pozneje je namreč postala prva Zemljanka, ki je v solo vzponu brez pomoči kisika zmogla na najvišjo goro sveta. Istega leta je želela še na K2 in Kangčendzengo. Po majskem uspehu na Everestu je na hitro odpotovala v domovino k družini in se nato vrnila pod K2. 13. avgusta 1995 je s soplezalcu dosegla vrh, na sestopu pa končala življenjsko pot v hudem poslabšanju vremena. Tom pravi, da je del energije in strasti za projekt dobil tudi z njene strani. Med plezanjem je bila z njim. Bila je — njegova mama.

Novice je pripravil
Nejc Pozvek.

ŠPORTNO-
PLEZALNE
NOVICE

Odlični vzponi Janje Garnbret

15-letna Janja se je med zimskimi počitnicami dvakrat udeležila dvodnevnih priprav v skali v sklopu slovenske mladinske reprezentance. Naporni treningi na začetku sezone so takoj obrodili sadove, saj je Janja v Pandori preplezala svojo prvo 8b na pogled (smer Avatar) in po nam dostopnih informacijah postala druga najmlajša športna plezalka na svetu, ki ji je uspel takšen podvig. Pred njo je to uspelo le Francozinji Charlotte Durif, ki je pri štirinajstih letih uspela v smeri Qu'elle était verte ma vallée v francoskem plezališču Les Gorges du Tarn.

Velika Cina

Tom je plezalno odisejato začel v Dolomitih. Ob koncu decembra, ko nas je večina na toplem premlevala leto, se zabavala in raznišljala, kaj še kupiti za pod smrečico, je fant prezebal noč nekje pod vrhom Velike Cine, saj mu v večernem mraku ni uspelo najti sestopa. 22. decembra, drugi dan plezanja, je stopil na vrh po preplezani smeri Comici–Dimai in se vrnil v dolino k svojim sopotnikom in spremljevalcem. Danes veliko klasiko v strmi steni so v dveh dneh avgusta 1933 zmogli trije (in ne zgolj dva, kot bi lahko napačno sklepali po imenu smeri) italijanski plezalci, začetniki t. i. dobe VI. stopnje. S slovitim Tržačanom Emilom Comicijem sta takrat sile združila še domačina, brata Angelo in Giuseppe Dimai.

Piz Badile

Mladi Britanec je nadaljeval na zahod in se ustavil na švicarsko-italijanski meji pod še eno slovito goro — Piz Badile. V načrtu je imel Cassinovo smer. Njegova severovzhodna stena je razdevičenje dočakala sredi julija 1937. V epskem vzponu so takrat združili moči sloviti italijanski alpinisti Cassin, Esposito in Ratti, ujeli navezo Molteni–Valsecchi iz Coma, ki sta plezala pred njimi, ter skupaj z njima po treh dneh izplezali na severni greben. A sestop se je v slabem vremenu zelo zapletel in končal tragično — Molteni je omagal že na vrhu, Valsecchi pa tik preden so dosegli kočo na južni strani gore. Tom je prvi dan, 6. januarja, priplezal do police, kjer je Cassinova ekipa preživela drugo noč v steni, udobno bivakiral, drugi dan pa izplezal na vrh, ga prečil in sestopil po južnem grebenu. Za pot do doline je potreboval še dodaten dan.

Matterhorn

Pred vnovičnim premikom na zahod je Tom za odmor od projekta zašel še v dolomitsko skupino Rosengarten, kjer je hitro opravil s klasiko Aste–Stenico v Cima dei Mugoni. Sledila je pot v Cervinio, od koder je s prijateljem v zelo vetrovnem vremenu pristopil pod Matterhorn. Ker je to dospel prvič, je uvodoma do vršne glave opravil pristop po normalni smeri, nato pa se spustil do šotora pod steno. Že naslednje jutro, 10. februarja, je v mrzlem vremenu vstopil v Schmidtovo smer in bil v slabih treh urah na vrhu. Na sestopu je znova srečal podporno ekipo. Spomnimo, da sta prvega med zadnjimi tremi problemi Alp že leta 1931 zmogla bavarska brata Franz in Toni Schmidt. Pod goro sta iz Münchna prikolesarila, prav tako seveda tudi domov, leto pozneje pa bila za vzpon odlikovana z olimpijsko medaljo.

Grandes Jorasses

Končno je v začetku letošnjega marca fant le prišel v Chamonix. Še prej je pred predorom zavil desno v breg in si 6. marca na kočo Boccalette odnesel nekaj hrane in pijače, ki mu je prav prišla med sestopom. Naslednje popoldne je s prijateljem na smučeh dostopil iz Monteverse na kočo Leschaux, dan pozneje pa v popoldnevu opravil s klasiko Colton–MacIntyre v Grandes Jorasses. V smeri, ki je prej ni poznal, prav tako tudi ne stene, je naletel na dobre razmere, le zadnji raztežaji so imeli komaj kaj ledu. Po dobrih treh urah plezanja je popoldne v mokrem snegu začel s težkim sestopom v Val Ferret, kjer je padel očetu v objem. Še nekaj zanimivosti o smeri in prvih plezalcih: Nick Colton in Alex MacIntyre